

Pytania

1. Jak rozumiem wartość i świętość życia ludzkiego? Na czym one polegają?
2. Dlaczego życie ludzkie jest tak wyjątkowe? Co oznaczają dla mnie słowa Jana Pawła II, że życie „jest w świecie objawieniem Boga, znakiem jego obecności, śladem jego chwały”?
3. Na czym polega szczególny wymiar aktu stworzenia człowieka?
4. Jak rozumiem słowa z Księgi Mądrości: „Życie, którym Bóg obdarza człowieka, jest czymś więcej niż tylko istnieniem w czasie. Jest dążeniem ku pełni życia; jest załączkiem istnienia, które przekracza granice czasu: „bo dla nieśmiertelności Bóg stworzył człowieka – uczynił go obrazem swej własnej wieczności” (Mdr 2, 23)”? Jakie pragnienia i postanowienia rodzą się we mnie w związku z tą refleksją?
5. Święty Maksymilian powiedział: „Chciałby ktoś jak najlepiej wszystko robić i tak, aby było najdokładniej” – w jakiej sytuacji takie nastawienie może nas zgubić? Przed czym i dlaczego przestrzega nas o. Kolbe? Jakie rozwiązanie nam podpowiada?
6. Czy zdarzyło mi się być prześladowanym, wyśmiewanym, wzgardzonym, odsuniętym ze względu na moją wiarę? W jaki sposób treści dzisiejszego spotkania mogą mi pomóc w takich chwilach w przyszłości?

SIERPIEŃ 2019

Z NIEPOKALANĄ W SERCU KOŚCIOŁA

Intencja modlitewna na sierpień:

Aby męczeństwo i dar życia św. Maksymiliana dawały siły i były światłem dla prześladowanych członków Kościoła.

Pismo Święte:

Flp 1, 20b-22a

Lecz jak zawsze, tak i teraz, z całą swobodą i jawnością Chrystus będzie uwielbiony w moim ciele: czy to przez życie, czy przez śmierć. Dla mnie bowiem żyć - to Chrystus, a umrzeć - to zysk. Jeśli bowiem żyć w ciele - to dla mnie owocna praca.

Nauczanie Kościoła

Papież Jan Paweł II, z Encykliki *Evangelium Vitae*, 34.

Życie, które Bóg daje człowiekowi, jest inne i odrębne od życia wszelkich innych stworzeń żyjących, jako że człowiek, choć jest spokrewniony z prochem ziemi (por. Rdz 2, 7; 3, 19; Hi 34, 15; Ps 103, 14; 104, 29), jest w świecie objawieniem Boga, znakiem jego obecności, śladem jego chwały (por. Rdz 1, 26-27; Ps 8, 6). Na to właśnie pragnął zwrócić uwagę św. Ireneusz z Lyonu w swoim znanym powiedzeniu: „Chwałą Bożą jest człowiek żyjący”. Człowiek zostaje obdarzony najwyższą godnością, która jest zakorzeniona w wewnętrznej więzi łączącej go ze Stwórcą: jaśnieje w nim odblask rzeczywistości samego Boga. [...]

W opisie biblijnym odrębność człowieka od innych istot stworzonych jest podkreślona zwłaszcza przez fakt, że tylko jego stworzenie zostaje przedstawione jako owoc specjalnej decyzji Boga i Jego postanowienia, by połączyć człowieka ze Stwórcą szczególną i specyficzną więzią: „Uczyńmy człowieka na Nasz obraz, podobnego Nam” (Rdz 1, 26). Życie ofiarowane przez Boga człowiekowi jest darem, dzięki któremu Bóg udziela coś z siebie stworzeniu. [...]

Zdolność poznania prawdy i doświadczenie wolności są przywilejem człowieka jako istoty stworzonej na obraz swego Stwórcy, Boga prawdziwego i sprawiedliwego (por. Pwt 32, 4). Spośród stworzeń widzialnych tylko człowiek „zdolny jest do poznania i miłowania swego Stwórcy”. Życie, którym Bóg obdarza człowieka, jest czymś więcej niż tylko istnieniem w czasie. Jest dążeniem ku pełni życia; jest załączkiem istnienia, które przekracza granice czasu: „bo dla nieśmiertelności Bóg stworzył człowieka – uczynił go obrazem swej własnej wieczności” (Mdr 2, 23).

Z Pism św. Maksymiliana

Fragment konferencji o. Maksymiliana Kolbego pt. *Problemy życia zakonnego i wewnętrznego* [88], *Konferencje świętego Maksymiliana Marii Kolbego, Niepokalanów 2015.*

Chciałby ktoś jak najlepiej wszystko robić i tak, aby było najdokładniej. Jeżeli jednak nie będzie to wszystko pochodziło z życia wewnętrznego, nic to nie pomoże. Cała wartość naszego życia i naszej działalności polega na życiu wewnętrznym. Ma to być życie miłości ku Panu Bogu w Niepokalanej - nie tylko w teorii i w uczuciu, lecz w praktycznej miłości, która polega na zjednoczeniu naszej woli z wolą Niepokalanej. Nie chcąc niczego tak lub inaczej, jak tylko dlatego, że tak chce lub nie chce Niepokalana. To jest obraz duszy, w której żyje Niepokalana, a w niej Pan Bóg. To życie wewnętrzne jest istotą wszystkiego.

Wyjaśnienie tekstów

To chyba jedno z najważniejszych zadań Kościoła w XXI wieku - dostrzegać, rozumieć i pokazywać światu wartość i świętość ludzkiego życia. W nauce Kościoła jasno widzimy odczytywanie istoty życia zarówno w perspektywie naturalnej (która odróżnia ludzi od pozostałych stworzeń), jak i w perspektywie zbawienia (Syn Boży stał się człowiekiem, przyjmując ciało z Niepokalanej!). Ponadto Jezus nadaje życiu ludzkiemu zupełnie nową perspektywę - to dzięki Jego Śmierci i Zmartwychwstaniu ono „zmienia się, ale się nie kończy”, jak czytamy w prefacji za zmarłych.

Rozważanie

W odwiecznym Bożym planie życie każdego człowieka jest darem. Jednak to wolność zapisana w istocie każdej osoby ludzkiej, staje się warunkiem tego, na ile ten dar się rozwinie, na ile będzie odpowiedzią na Boże powołanie - na ten wyjątkowy plan pomyślany dla każdego z nas. Dziś przed naszymi oczami staje dar życia św. Maksymiliana Kolbe. Ten święty franciszkanin w swojej wolności nie stawiał granic Bożej woli - wręcz przeciwnie, szedł za nią aż po oddanie życia (właśnie za życie drugiego człowieka i jego rodziny). Pięknie wyraził tę wartość życia Jan Paweł II, mówiąc, że jest ono „objawieniem Boga, znakiem jego obecności, śladem jego chwały”. Maksymilian przekłada tę myśl na praktykę: to życie Boże w nas, życie „wewnętrzne” nie jest jakimś dodatkiem (często dzisiaj zbędnym), do codziennego ziemskiego życia, jak chciałby świat...

To właśnie życie wewnętrzne jest centrum naszego życia! Nie ma to być jednak nierealne „bujanie w obłokach”, ale całkowicie realne wypełnianie w codzienności woli Niepokalanej, a przez to woli Bożej. To jest właśnie pełnia życia ludzkiego. Dlatego szczególnie zwróćmy uwagę na słowa Ojca Świętego: ziemski etap życia jest dopiero „załączkiem” tego, co nas czeka!